

Anamnéza třídy 6.B

Bylo to na jedné velké pražské škole ve školním roce 1992-93. Ve třídě bylo 25 žáků. Zvláštností třídy bylo, že byla nově vytvořena na začátku 6. ročníku a v rámci vnitřní diferenciaci na škole do ní přešlo i 12 žáků z malotřídní školy. Rodinná ani sociální anamnéza třídy nebyla příznivá. Ve třídě se vytvořily dvě soupeřící skupiny žáků, domácích a přespolních. Z 25 žáků ve třídě bylo 19 žáků s průměrným a podprůměrným prospěchem. Až na jednu výjimku se mezi tyto žáky zařadili všichni žáci, kteří přišli z malotřídní školy. Velký počet žáků pocházel z nepodnětného rodinného prostředí, jednotlivým žákům, i třídě jako celku, chyběla motivace k práci. Frontální metody práce selhávaly. Vznikla situace více než příznivá k využití metod práce založených na vlastní aktivitě žáků. Navíc se v té době rozhodovalo, zda bude škola v některých třídách experimentálně ověřovat vzdělávací program Občanská škola. Po rozporuplné diskusi na jednom semináři pro učitele, po dohodě s vedením školy a s rodiči, jsme se s kolegy rozhodli, že ve třídě 6.B začneme s vyučováním podle programu Občanská škola a založíme vyučování na zkoumání problémů.

Třídu vedla zkušená učitelka, která se nechtěla smířit se stavem, který byl ve třídě, do jisté míry díky vnitřní diferenciaci, uměle vytvořen. Tato učitelka ve třídě vyučovala českému jazyku, občanské, rodinné a výtvarné výchově. Společně s touto kolegyní jsme začaly připravovat první projekty.